

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC BENET CZECH, spol. s r. o. proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 31555/05)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

21. října 2010

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Benet Czech, spol. s r. o. proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda*,

Renate Jaeger,

Karel Jungwiert,

Rait Maruste,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 28. září 2010,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 31555/05) směřující proti České republice, kterou dne 26. srpna 2005 podala k Soudu obchodní společnost založená podle českého práva, Benet Czech, spol. s r. o. („stěžovatelská společnost“), na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelskou společnost zastupuje pan P. Klimeš, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatelská společnost tvrdí, že bylo porušeno její právo na majetek podle článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě.

4. Dne 10. září 2007 předseda páté sekce rozhodl uvědomit o stížnosti vládu. Dále bylo rozhodnuto o současném projednání přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti (článek 29 odst. 1).

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatelka, Benet Czech, spol. s r. o., je společností s ručením omezeným založenou podle českého práva, se sídlem v Praze.

6. V dubnu 2001 bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření z trestného činu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby proti panu B., který byl do července 2001 jednatelem a do října 2008 také jediným společníkem stěžovatelské společnosti. Podle vlády přesáhla škoda způsobená státu částku 200 000 000 Kč (8 000 000 €). Jednatel a společníkem namísto pana B. se stala paní B.

7. Dne 13. září 2001 zajistily orgány činné v trestním řízení finanční prostředky na bankovních účtech stěžovatelské společnosti ve výši 8 861 401,13 Kč (319 942 €) a 41 677,80 USD (29 769 €) kvůli podezření, že tyto prostředky jsou výnosem z trestné činnosti pana B.

8. Pan B. byl stíhán pro činy, které nesouvisejí s obchodní činností stěžovatelské společnosti. Dne 4. června 2009 byl pan B. Městským soudem v Praze zproštěn obžaloby a dne 30. dubna 2010 Vrchní soud v Praze tento rozsudek potvrdil. Orgány činné v trestním řízení během vyšetřování mimo jiné shromáždily více než 100 000 stran listinných důkazů, vyslechly několik stovek svědků, včetně bezdomovců s neznámým pobytem, jejichž jména obviněný údajně použil při fingovaných transakcích ve snaze vyhnout se celním a dalším povinnostem, a požádaly o právní pomoc příslušné orgány v 16 zemích.

9. Dne 15. listopadu 2002 požádala stěžovatelská společnost o zrušení zajištění. Žádost byla pražským vrchním státním zástupcem dne 17. března 2003 zamítnuta. Podle státního zástupce dosavadní průběh vyšetřování potvrzoval důvodné podezření, že tyto prostředky představují výnos z údajné trestné činnosti pana B.

10. Stěžovatelská společnost podala stížnost k Vrchnímu soudu v Praze, který ji dne 2. července 2003 zamítl.

11. Dne 19. září 2003 podala stěžovatelská společnost ústavní stížnost, v níž tvrdila, že rozhodnutí vrchního soudu nebylo náležitě odůvodněno, a namítala nepřiměřenou délku zajištění svých prostředků.

12. Dne 23. února 2005 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelské společnosti jako zjevně neopodstatněnou. Prohlásil sice, že neúměrně dlouho trvající zajištění finančních prostředků v zásadě představuje nepřiměřený zásah do majetkových práv, avšak v daném případě nepovažoval zajištění, které k uvedenému datu trvalo více než tři roky, za nepřiměřené. Konstatoval, že napadená rozhodnutí nejsou svévolná ani z jiného důvodu neústavní. Usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatelské společnosti doručeno dne 28. února 2005.

Další vývoj

13. Dne 9. října 2006 pražský vrchní státní zástupce zamítl další žádost stěžovatelské společnosti o zrušení zajištění, přinejmenším zčásti. Vrchní soud v Praze toto rozhodnutí dne 21. listopadu 2006 potvrdil. Dne 30. ledna 2008 však Ústavní soud rozhodnutí zrušil a rozhodl, že bylo porušeno právo stěžovatelské společnosti na majetek. Ústavní soud prohlásil, že délka zajištění překračující šest let je již nepřiměřená, čímž byla narušena spravedlivá rovnováha mezi obecným zájmem na potírání závažné trestné činnosti a ochranou práv stěžovatelské společnosti. Následně dne 11. března 2008 pražský vrchní státní zástupce zajištění bankovních účtů stěžovatelské společnosti v plném rozsahu zrušil.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO

Trestní řád (zákon č. 141/1961) ve znění účinném v předmětném období

14. Podle § 9 orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.

15. Ustanovení § 42 upravuje práva zúčastněných osob. Podle tohoto ustanovení tomu, jehož věc nebo jiná majetková hodnota byla zabrána nebo podle návrhu má být zabrána, musí být poskytnuta možnost, aby se k věci vyjádřil; může být přítomen při hlavním líčení a veřejném zasedání, činit při nich návrhy, nahlížet do spisů ve smyslu § 65 a podávat v případech tímto zákonem stanovených opravné prostředky.

16. Ustanovení § 79a upravuje zajištění finančních prostředků uložených na účtu u banky. Podle odstavce 1 nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity, nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o jejich zajištění.

17. Podle § 79a odst. 3 orgán činný v trestním řízení uvedený v odstavci 1 zajištění zruší nebo je omezí, jestliže zajištění peněžních prostředků na účtu již není třeba nebo zajištění není třeba ve stanovené výši.

18. Podle § 79a odst. 4 majitel účtu, jehož peněžní prostředky na účtu byly zajištěny, má právo kdykoliv žádat o zrušení nebo omezení zajištění. O takové žádosti musí státní zástupce a v řízení před soudem předseda senátu neodkladně rozhodnout. Byla-li žádost zamítnuta, může ji majitel účtu, neuvede-li v ní nové důvody, opakovat až po uplynutí 14 dnů od právní moci rozhodnutí.

19. Ustanovení § 79a odst. 5 stanoví, že proti rozhodnutím podle odstavců 1, 3 a 4 je přípustná stížnost.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

20. Stěžovatelská společnost namítá, že zajištěním jejích finančních prostředků uložených na bankovních účtech byla porušena její majetková práva podle článku 1 Protokolu č. 1, který zní:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravitily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

21. Vláša toto tvrzení popírá.

A. K přijatelnosti

22. Vláša tvrdí, že stížnost je předčasná, neboť v době jejího podání byla u Ústavního soudu projednávána ústavní stížnost stěžovatelské společnosti směřující proti zajištění.

23. Stěžovatelská společnost tento argument vyvrací.

24. Soud opakuje, že stěžovatel je povinen vyčerpat jen takové prostředky nápravy, které mají vztah k tvrzenému porušení a které jsou zároveň dostupné a dostačující. Existence takových prostředků nápravy musí být dostatečně jistá nejen teoreticky, ale také v praxi. Pokud tomu tak není, postrádají tyto prostředky požadovanou dostupnost a účinnost. Kromě toho, po stěžovateli, který vyčerpal prostředek nápravy, jenž je zjevně účinný a dostatečný, není možno požadovat, aby se pokoušel využít rovněž prostředky, které jsou dostupné, ale pravděpodobně již nebudou úspěšné (viz *T. W. proti Maltě* [velký senát], č. 25644/94, § 34, 29. dubna 1999).

25. Soud konstatuje, že pokud jde o zajištění a jeho délku v době do 23. února 2005, stěžovatelská společnost využila běžné opravné prostředky proti zajištění, konkrétně požádala o jeho zrušení, a následná zamítavá rozhodnutí napadla v souladu s vnitrostátním právem u soudů, včetně Ústavního soudu. V tomto rozsahu stěžovatelská společnost vyčerpala vnitrostátní prostředky nápravy. Pokud jde o trvání zajištění po uvedeném datu, Soud konstatuje, že stěžovatelská společnost opět požádala státního zástupce o zrušení zajištění a zamítavá rozhodnutí opět napadla u soudů. Námitky stěžovatelské společnosti týkající se tohoto období byly zaregistrovány jako stížnost č. 38333/06 a nebudou v rámci této stížnosti projednávány.

26. Soud proto zamítá námitku vlády, že stěžovatelská společnost nevyčerpala vnitrostátní prostředky nápravy.

27. Soud konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiného důvodu. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

28. Stěžovatelská společnost v projednávané stížnosti tvrdí, že zajištění jejich prostředků na bankovních účtech trvalo nepřiměřeně dlouho, že ve vyšetřování prováděném úřady došlo k bezdůvodným průtahům a že úřady nepředložily žádný důkaz o odůvodněnosti zajištění.

29. Vláda připouští, že došlo k zásahu do majetkových práv stěžovatelské společnosti, avšak tvrdí, že tento zásah byl nezbytný pro účinný boj s organizovaným zločinem a že byl přiměřený tomuto cíli. Vláda zejména poukazuje na to, že stěžovatelská společnost měla možnost kdykoli požádat úřady a soudy o zrušení zajištění, a tvrdí, že délka zajištění byla vynucena složitostí a rozsahem vyšetřování.

30. Soud připomíná, že článek 1 Protokolu č. 1, který v podstatě zaručuje právo na majetek, obsahuje tři pravidla. První, které je vyjádřeno v první větě prvního odstavce a je obecné povahy, stanoví základní princip pokojného užívání majetku. Druhé pravidlo v druhé větě téhož odstavce upravuje zbavení majetku a stanoví pro ně určité podmínky. Třetí, obsažené ve druhém odstavci, uznává právo smluvních stran Úmluvy mimo jiné upravit užívání majetku v souladu s obecným zájmem. Druhé a třetí pravidlo, která se týkají zvláštních případů zásahu do práva na pokojné užívání majetku, přitom musejí být vykládána ve světle obecného principu zakotveného v prvním pravidle (viz *Immobiliare Saffi proti Itálii* [velký senát], č. 22774/93, § 44, ESLP 1999-V).

31. Stěžovatelská společnost nespecifikovala, které pravidlo má být na případ aplikováno. Vláda tvrdí, že zajištění bylo oprávněné podle třetího pravidla.

32. Soud poznamenává, že zajištění mělo pro stěžovatelskou společnost za následek nemožnost disponovat s příslušnými částkami na svých bankovních účtech. Soud proto souhlasí s vládou, že zajištění představovalo úpravu užívání majetku a že se na věc vztahuje odstavec 2 článku 1 Protokolu č. 1 (viz *Atanasov a Ovcharov proti Bulharsku*, č. 61596/00, § 74, 17. ledna 2008).

33. Soud připomíná, že každá úprava užívání majetku ze strany orgánu veřejné moci by měla být v souladu se zákonem (viz *Iatridis proti Řecku* [velký senát], č. 31107/96, § 58, ESLP 1999-II) a měla by sledovat legitimní cíl (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 48).

34. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že namítaný zásah byl v souladu s českým právem, neboť měl jasnou oporu v trestním řádu, zejména v jeho § 79a. Soud rovněž

poznává, že napadené opatření bylo učiněno v kontextu trestního vyšetřování s podezřením, že zajištěné prostředky jsou výnosem z trestné činnosti obviněného jednatele. Cíl boje se zločinem je nepochybně v obecném zájmu ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1 (viz *Denisova a Moiseyeva proti Rusku*, č. 16903/03, § 58, 1. dubna 2010).

35. A konečně, Soud připomíná, že zásah musí zachovávat rovnováhu mezi obecným zájmem a požadavky ochrany základních práv jednotlivce. Potřeba dosažení této rovnováhy je vyjádřena v celé struktuře článku 1, a tudíž i v jeho druhém odstavci. Mezi použitými prostředky a sledovaným cílem musí existovat rozumný vztah přiměřenosti. Soud při rozhodování, zda byl tento požadavek splněn, uznává, že státy mají velkou míru uvážení jak při volbě prostředků donucení, tak při určení, zda jsou důsledky donucení v obecném zájmu ospravedlnitelné pro účely dosažení cíle příslušného zákona (viz např. *Immobiliare Saffi proti Itálii*, cit. výše; *Allan Jacobsson proti Švédsku* (č. 1), 25. října 1989, § 55, série A, č. 163, a *AGOSI proti Spojenému království*, 24. října 1986, § 52, série A, č. 108).

36. V případech s velkou mírou vlastního uvážení bude Soud respektovat názor orgánů členského státu ohledně toho, co je v obecném zájmu, ledaže tento názor bude zjevně bez rozumného základu (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 49, a *Antonopoulou a ostatní proti Řecku*, č. 49000/06, § 57, 16. dubna 2009) nebo bude postrádat rozumný základ (viz „*Bulves*“ *AD proti Bulharsku*, č. 3991/03, § 63, 22. ledna 2009, a *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society a Yorkshire Building Society proti Spojenému království*, 23. října 1997, § 80, *Sbírka* 1997-VII).

37. Stěžovatelská společnost tvrdí, že zajištění jejích bankovních účtů bylo nepřiměřené, neboť trvalo neodůvodněně dlouho.

38. Vláda argumentuje, že zásah byl nezbytný, protože existovalo důvodné podezření, že zajištěné prostředky pocházejí z trestné činnosti bývalého jednatele stěžovatelské společnosti, a že zásah byl i přes svoji délku přiměřený vzhledem k důležitosti obecného zájmu, který byl v sázce, a značné složitosti a rozsahu vyšetřovaného trestného činu. Vláda dále argumentuje, že porušení by mělo být konstatováno jen tehdy, pokud by postup byl zjevně svévolný nebo délka zajištění zjevně nepřiměřená.

39. Soud poznává, že zásah byl způsoben opatřením orgánů činných v trestním řízení v kontextu vyšetřování závažného trestného činu v oblasti krácení daní a cla, kterým byla způsobena škoda v řádu milionů eur. Jádrem problému v případě tohoto zásahu spočívá v průběžném posuzování důvodného podezření, že zajištěné prostředky pocházejí z trestné činnosti. Vnitrostátní úřady mají oproti Soudu zjevně lepší možnost tyto otázky posoudit, neboť mají přímý přístup k důkaznímu materiálu, který mají k dispozici a který v této věci představuje mimo jiné tisíce stran listinných důkazů, výpovědi stovek svědků a transakce několika společností, včetně zahraničních a offshore společností. Při takto složitém vyšetřování je především věcí vnitrostátních úřadů, aby rozhodly, zda a jaká další opatření jsou nezbytná k účinnému boji s tímto druhem závažné a předem pečlivě připravené trestné činnosti.

40. Soud je tedy toho názoru, že výše uvedené zásady obsažené v jeho judikatuře se na tento případ v plném rozsahu vztahují. Za daných okolností by měl mít stát široký prostor pro uvážení a Soud musí respektovat jeho názor na to, co je nezbytné v obecném zájmu, pokud tento názor není zjevně nerozumný. Úkolem Soudu proto není znovu v plném rozsahu zkoumat, zda byl zásah přiměřený, neboť analýzu přiměřenosti opatření provedly již samy vnitrostátní orgány, zejména Ústavní soud. Charakter a rozsah přezkumu prováděného Soudem tedy – s ohledem na jeho podpůrnou roli – spočívá v posouzení, zda zásah do majetkových práv stěžovatelské společnosti nebyl zjevně nepřiměřený.

41. Soud v tomto ohledu podotýká, že obviněný pan B. byl v předmětné době jediným jednatelem i společníkem stěžovatelské společnosti, jediným společníkem zůstal až do října 2008 a jeho nástupcem v obou funkcích se stala paní B., která s ním má zřejmě určité vazby. Mezi panem B. a stěžovatelskou společností proto existovalo těsné spojení a přesvědčení státního zástupce, že účty stěžovatelské společnosti mohou být využívány pro transakce pana B., nebylo *prima facie* nedůvodné. Vláda argumentuje, že vyšetřování provedené do ledna 2008 vedlo k závěrům, že obviněný založil zajištěné účty stěžovatelské společnosti přímo za účelem krytí své trestné činnosti. Ve světle vyjádření předložených stranami nemá Soud žádný důvod domnívat se, že podezření orgánů činných v trestním řízení ohledně původu zajištěných finančních prostředků bylo zjevně nedůvodné.

42. Nicméně důvodné podezření na počátku vyšetřování nemůže ospravedlnit neomezený zásah do práv stěžovatelské společnosti. Soud souhlasí se stěžovatelskou společností v tom, že následné vyšetřování musí být vedeno s náležitým úsilím a urychleně tak, aby zásah trval jen po omezenou dobu. Úkolem Soudu je proto posoudit, zda s ohledem na postup orgánů činných v trestním řízení nebyla doba zajištění v délce tři a půl roku (viz § 25 výše) zjevně nepřiměřená.

43. Soud poznamenává, že vláda uvedla několik objektivních faktorů, které ztěžovaly vyšetřování. Podle vlády to byl především charakter a rozsah údajné trestné činnosti čítající celkem 809 transakcí v oblasti dovozu zboží do České republiky. Dále to podle vlády byl objem důkazního materiálu, který musely orgány činné v trestním řízení shromáždit a vyhodnotit, zejména 100 000 stran listinných důkazů, včetně několika stovek kupních smluv, a nutnost vyslechnout několik stovek svědků, mimo jiné i osob neznámého pobytu. Kromě toho byla údajná trestná činnost páchána s pomocí více než desítky obchodních společností, zčásti zahraničních a offshore společností, a policie si musela vyžádat právní pomoc od příslušných orgánů 16 zemí.

44. Stěžovatelská společnost však tvrdí, že orgány činné v trestním řízení nepostupovaly při vyšetřování s řádnou péčí, v řízení došlo k celé řadě zbytečných průtahů a podle stěžovatelské společnosti bylo zajišťování některých výše uvedených důkazů (mimo jiné např. výslechy bezdomovců) zbytečné a nemělo pro obvinění vznesená vůči jednatelem význam.

45. Soud připomíná, že jeho úkolem není hodnotit, zda české orgány činné v trestním řízení vedly vyšetřování s maximální možnou péčí, nýbrž jen posoudit, zda délka vyšetřování byla natolik nepřiměřená, že byla neslučitelná s článkem 1 Protokolu č. 1. Stejně tak Soudu nepřísluší posuzovat, zda některé důkazy shromážděné vnitrostátními orgány byly v dané věci irelevantní, ledaže by jejich irelevantnost byla zjevná.

46. V tomto ohledu je Soud přesvědčen, že rozsah vyšetřování byl skutečně značný. Jak vyplývá z výše uvedených informací, orgány činné v trestním řízení čelily údajné trestné činnosti, která byla velmi sofistikovaná a rozsáhlá. Existovalo podezření, že domnělí pachatelé využívali k provádění svých finančních operací a krytí trestné činnosti mezinárodní síť mnoha obchodních společností v několika zemích. Soud konstatuje, že tváří v tvář tak složitému případu nezůstaly orgány činné v trestním řízení pasivní, nýbrž ve skutečnosti shromáždily rozsáhlý důkazní materiál, vyslechly desítky svědků a obrátily se na řadu zemí se žádostí o pomoc v dané věci.

47. Soud nemůže učinit závěr, že by vyslechnutí osob bez přístřeší v tomto případě bylo zjevně irelevantní. Vláda uvedla, že obviněný těmto osobám platil za uzavření fiktivních kupních smluv. Takové praktiky jsou známé a orgány činné v trestním řízení se mohly důvodně domnívat, že tato svědectví jsou důležitá pro prokázání viny obviněného.

48. Stejný názor zastává Soud ohledně argumentu stěžovatelské společnosti, že pro zjištění, zda finanční prostředky pocházejí z trestné činnosti, mělo orgánům činným v trestním řízení postačit přezkoumání finančních záznamů stěžovatelské společnosti. Soud opakuje, že volba nejvhodnějšího způsobu vedení trestního vyšetřování je primárně věcí vnitrostátních orgánů. Jak podotýká vláda, množství listinných důkazů, které bylo třeba vyhodnotit, bylo obrovské. Vláda navíc uvádí, že hlavní problém při vyšetřování údajné trestné činnosti spočíval ve falšování účetních a celních dokladů, takže bylo třeba nejprve ověřit pravost a platnost veškerých zabavených dokumentů a v nich obsažených údajů.

49. Soud dále poznamenává, že stěžovatelská společnost měla kdykoli k dispozici účinné prostředky nápravy, mimo jiné také přístup k soudům, u kterých mohla nadále trvající zajištění svých bankovních účtů napadnout. Projednávaná věc se tedy podstatně liší od výše citovaných případů *Immobiliare Saffi* nebo *Denisova a Moiseyeva*. V nich Soud konstatoval porušení článku 1 Protokolu č. 1 mimo jiné z toho důvodu, že stěžovatelé neměli přístup k účinnému prostředku nápravy proti zásahu do svých majetkových práv (*Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 56, a *Denisova a Moiseyeva*, cit. výše, § 64).

50. S ohledem na složitost a rozsah vyšetřování je proto Soud toho názoru, že délka vyšetřování vedeného proti panu B., který měl těsné vazby na stěžovatelskou společnost, a tím pádem i doba zajištění finančních prostředků stěžovatelské společnosti do 23. února 2005, nebyla zjevně nepřiměřená. Ze stejných důvodů nelze považovat za zjevně nerozumné usnesení Ústavního soudu ze dne 23. února 2005 o tom, že zásah do práv byl ještě přiměřený.

51. Shora uvedené úvahy umožňují Soudu dospět k závěru, že článek 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě nebyl porušen.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 21. října 2010 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda